

Koen en Vrees

Een reisgezelschap was op weg naar de stad. Nog een dag lopen en ze zouden thuis zijn. Ze aten en dronken wat en maakten zich klaar voor het laatste stuk van de reis. Tegen het middaguur trokken zij over de heuvels die het dal omsloten. Daar beneden lag de stad met zijn sterke vestingwallen en de grote poort, die altijd open stond.

Maar wat was daar aan de hand? Een menigte stroomde door de stadspoorten naar buiten. De mensen renden in paniek in de richting van het bos of de bergen. Al gauw werd duidelijk waarom. Enkele mensen waren al dichtbij. Zij riepen: 'Een reus! Een reus! Ga niet naar de stad, een reus grijpt alles wat in zijn buurt komt.' Een ander zei alleen: 'Hij heeft tanden als dolken' en 'Hij brult zo hard dat de daken en huizen sidderen op hun grondvesten.' Weer een ander zei: 'Hij heeft ogen als van vuur!'

Het reisgezelschap keek naar de poort en bij elk reuzengevaar dat zij hoorden leek het alsof de reus groeide. 'Hij plet de huizen met zijn stalen zolen. Hij vreet het vee op. Hij...'
De reus groeide en groeide. Hij werd zo groot dat je de poort van de stad niet meer kon zien. Machtig was zijn gestalte. En met de minuut leek hij krachtiger te worden. De reus torende boven de hoogste gebouwen uit. Het reisgezelschap durfde niet verder te gaan.

Maar de jongste van het gezelschap keek om zich heen, pakte zijn stok en liep in de richting van de stad. Zijn hart bonsde in zijn keel. Daar in de verte stond de reus, machtig en groot, brullend als een onweersstorm. Naarmate de moedige jongeman dichterbij kwam werd het geluid minder en leek de reus wel te krimpen. 'Nog een half uur lopen en dan ben ik er,' dacht de jongeling. Terwijl hij doorliep werd de reus kleiner en kleiner, stiller en stiller. En tegen de tijd dat de jonge reiziger voor de stadspoorten stond keek hij de reus recht in de ogen. De reus en hij waren even groot. De jongeling keek de reus aan en vroeg: 'Wat is je naam?' De reus keek hem aan en zei: 'Mijn naam is Vrees. In barre tijden noemt men mij ook wel Angst en in zonnige tijden heet ik Ontzag. Maar vertel jij mij eens: Wat is jouw naam? Ik zag je naderen vanuit de heuvels. Naarmate je dichterbij kwam werd je groter en groter. En nu sta je oog in oog met mij.' De jongeling antwoordde: 'Mijn naam is Koen. In barre tijden noemt men mij ook wel Moed en in zonnige tijden noemt men mij Flink.'

De reus glimlachte en vanaf die dag gingen Koen en Vrees als gezworen vrienden hand in hand door het rijk.

Paul van Meurs